तमसि प्रेषितः । तदहमपि गत्वा किमेतदिति निरूपयामि । ततो राज्ञापि खड्गमादाय तदनुसरणक्रमेण नगराद्बहिर्निर्जगाम । तत्र गत्वा च वीरवरेण काचित् स्त्री रुदन्ती रूपयौवनसंपन्ना सर्वालंकारभूषिता विलोकिता पृष्टा च । का त्वं किमर्थं रोदिषीति । ततस्तयोक्तं । अहमेतस्य शूद्रकस्य राज्ञो लक्ष्मी-
5 श्चिरादितस्य भुजच्छायायां महता सुखेन विश्रान्ता इदानीं चान्यत्र गमिष्यामि । वीरवरो ब्रूते । कथं पुनरिदानीमवलम्बनं भगवत्याः संभवति । लक्ष्मीरुवाच । यदि त्वमात्मनः पुत्रं शक्तिवरं द्वात्रिंशल्लक्षणोपेतं भगवत्याः सर्वमङ्गलाया उपहारीकरोषि तदाहं पुनरत्र सुचिरं सुखेन निवसामि । इत्युक्त्वा सादृश्याभवत् । ततो वीरवरेण स्वगृहं गत्वा निद्रावधूतः पुत्रः प्रबोधितः
10 पत्नी च । तौ निद्रां परित्यज्योत्थायोपविष्टौ वीरवरश्च तयोः समक्षं तत् सर्वं लक्ष्मीवचनमुक्तवान् । तच्छ्रुत्वा सानन्दं शक्तिवरो ब्रूते । धन्योऽहमेवंभूतः स्वामिराज्यरक्षायां यस्योपयोगः । तत् तावत् कोऽधुना विलम्बनहेतुः । कदापि तावदेवंविधे कर्मण्येतस्य देहस्य विनियोगः श्लाघ्यः । शक्तिवरमातोवाच । अस्मत्कुलोचितं यद्येतन्न कर्तव्यं तत् केनान्येन कर्मणामुष्य
15 महावर्तनस्य निष्क्रयो भविष्यति । इत्यालोच्य सर्वे सर्वमङ्गलायतनं गताः । तत्र सर्वमङ्गलां संपूज्य वीरवरो ब्रूते । देवि प्रसीद विजयतां शूद्रको राजा गृह्यतामयमुपहारः । इत्युक्त्वा पुत्रस्य शिरश्चिच्छेद । अथ वीरवरश्चिन्तयामास । गृहीतराजवर्तनस्य तावन्निस्तारो भूतः । अधुनापुत्रस्य जीवनं विडम्बनं । इत्यालोच्यात्मनोऽपि शिरश्छिन्नवान् । ततः स्त्रियापि स्वामिनः पुत्रस्य च शो-
20 कार्तया तथैवानुष्ठितं । तत् सर्वं श्रुत्वा दृष्ट्वा च साश्चर्यं स राजा चिन्तयामास ।

जीवन्ति च म्रियन्ते च मद्विधाः क्षुद्रजन्तवः ।
अनेन सदृशो लोके न भूतो न भविष्यति ॥ १०० ॥